

Fortællingen om rejsen til Savannah, vores skønne skønne datter. Skrevet af den lykkelige Mor, Annette, gift med Jakob

I løbet af sommeren 2012, nærmere bestemt torsdag d 27/9 2012 blev vi endelig nr 1 på Danadopts venteliste til adoption fra Etiopien.

Onsdag d 21/11 2012 Havde vi stået som nr 1 på ventelisten i 8 1/2 uge og var ved at gå ud af vores gode skind. Jakob ringer, i bar` frustration til vores kontakt person i Danadopt og gud hjælpe mig om hun ikke siger ” I har fået en pige”!!!! Så fatter man jo ingen ting. Grunden til at hun ikke selv måtte ringe og fortælle det til os på det tidspunkt, var fordi der stadig manglede svar på de sidste blodprøver. Anyway, vi var blevet forældre til en lille pige fra Marts 2012. Og det var hvad vi fik af vide på det tidspunkt!!

Nu ventede vi så bare på at få de endelige papirer på hende, vide lidt om hende og se nogle billeder. Og i guder vi kom til at vente længe....Først Torsdag 7 /12 2012 ringede Danadopt endelig til os.

Pigen vi havde fået var et hitte barn, fundet på et hospital, i provinsen Awassa, efterladt ca 7 dage gammel. Fundet d 28 Marts 2012. Hendes fødselsdag blev sat til d 21 Marts 2012. Hun vejede på findetidspunktet 4 kg, så hun var stor af et Etiopisk barn at være. Jeg fik travlt med at køre til Birkerød for at hente papir og billeder!!!! Jakob ville komme hjem fra arbejde med det samme og det var ufatteligt svært at gå der med billeder af vores datter i hånden og så ikke kigge på dem. Det var en oplevelse vi ville have sammen og havde derfor aftalt at jeg ikke åbnede kuverten før vi begge var hjemme igen og klar!!

Og endelig kom det helt store øjeblik, vi så for første gang vores datter. Og ved gud hun var dog det smukkeste barn vi nogen sinde havde set. Det er et meget bevægende øjeblik at sidde med et billede af et fremmede barn og vide at det er ens eget. Men i virkeligheden havde hun altid været vores, nu kunne vi bare også sætte et ansigt på. Og sikke et ansigt!!

Vi havde for længe siden bestemt os for at hvis vi fik en pige skulle hun hedde Savannah.

Nu manglede vi så bare at få lov til at hente hende hjem, og det blev de tre længste måneder i vores liv!

Onsdag d 30/1 2013 ringer Danadopt og fortæller at vores første retsdato er blevet berammet til Mandag d 11/2 2013. Lidt skuffet er jeg da for jeg havde ikke set sådan en

opringning skulle komme. Troede at næste gang jeg hørte fra Danadopt var det for at få af vide hvornår vi kunne hente Savannah. Men det var da alligevel rart at høre at der da trods alt skete lidt i vores sag. Glæden varede dog kort.

Fredag d 8/2 2013 fik vi en mail om at retten i Addis havde meddelt at de ville holde lukket frem til og med Fredag d 22/2 2013 og at vores sag derfor ikke ville komme på d 11/2 alligevel.. Årsag????? Det ved kun retten i Addis. Det var et hårdt slag og vi tog det begge to meget tungt!!!!

Foran os lå nu nogle meget lange uger!!! Igen var vi røget ud i "ingenmandsland". Det ikke at vide hvad der sker, OM der overhovedet sker noget, det er den aller værste følelse af dem alle.

Vi håbede på at høre nyt ligeså snart retten åbnede igen Mandag d 25/2, men det lod sig i høj grad vente på sig, og vores nerver blev mere og mere flosset i kanten. Jeg selv meldte mig syg på arbejdet nogle dage, jeg kunne simpelthen bare ikke bære mere.

Torsdag d 7/3 2013 ringe min telefon pludselig i min kittel lomme på arbejdet. Jeg når at tænke "tænk nu hvis det er Danadopt" inden jeg får set på displayet at det er hemmeligt nr. Så jeg tænker "ok, så er det nu" Jeg havde egentlig forestillet mig at jeg ville være super nervøs og måske også lidt bange for endelig at modtage opkaldet, men underligt nok var jeg fuldstændig rolig da jeg svarede telefonen. DET VAR FRA DANADOPT!!!!!!!!!! "Hej nu er det endelig med gode nyheder"!!!!!!!!!! Den første retssag var allerede blevet afholdt, og vi havde fået en dato på anden retssag der hed Onsdag d 20/3 2013. DET er jo dagen før hendes fødselsdag, hvor fantastisk er det lige!!!!

Jeg spørger hvornår vi skal regne med at tage af sted, og får svaret " nåhh, engang i næste uge" I NÆSTE UGE????? Jamen det er jo lige om lidt!!!!!! SÅ fik jeg lidt hjerte kvababbelse!!

Helt fortumlet væltede jeg ud på gangen hvor nogle af mine kollegaer stod. Nej hvor var de alle sammen glade på mine vegne!!!!!! De sagde at jeg straks skulle gå hjem og ordne rejsen, nu skulle det jo gå hurtigt!!!!

Jeg var helt forvirret og først lidt efter kom jeg i tanke om at jeg jo nok burde ringe til Jakob.

Da han tog telefonen spurgte han med det samme om Danadopt havde ringet til mig. Der var nemlig en med hemmeligt nr der havde ringet til ham, men han havde ikke hørt telefonen. Han lød helt rolig da jeg bare sagde "ja det har de" "nå ok, hvad ville de" spurgte Jakob om, "tja de ringede bare for at sige at vi skulle pakke en kuffert NU" Og først der var det som om det gik op for Jakob hvad det var jeg sagde til ham!!! OG SÅ kom glædes udbruddet!!!!

Da jeg gik fra arbejde den torsdag formiddag gik jeg på "barsel" Det var en meget underlig følelse at gå ud af døren for sidste gang i lang tid. Nu havde jeg drømt om dette i så lang tid og så alligevel da dagen kom var det en smule overvældende!

Nu fulgte nogle hektiske dage med at arrangere rejsen til Savannah!!

Da jeg havde snakket med Danadopt, fortalte de at der var et andet dansk par som skulle ud og hente barn fra samme børnehjem, Tikuret, som os og som havde rets dato samme dag som os.

Jeg bad dem give dem mit mobil nr hvis de havde lyst til at kontakte os. Jeg synes det kunne være skægt at tale med andre der stod i samme situation som os, og da især da vi helt sikkert ville møde dem derude.

Imens jeg sad og arrangerede turen ringede mobilen pludseligt med ukendt nr. Det var den anden mor. De skulle også ud og hente en pige, 3 mdr ældre end Savannah. Det var simpelthen så morsomt for vores historier lignede bare hinandens på en prik. Vi skulle begge have en pige, den første, fra Tikuret. De kom begge fra Awassa, de var ca lige gamle, vi var begge blevet ringet op samme dag, vi havde fået pigerne i forslag på samme dag, og det viste sig at pigerne sov på samme "sovesal" på Tikuret. Og for at det ikke skal være helt løgn, så har vi begge hund!!!! Det var nærmest som at snakke med sig selv!! :-)

Det var egentlig en dejlig uge med forberedelse selv om det også var en hård uge. Nu havde man ventet på denne dag så forfærdelig længe, og så pludselig har man kun en uge til at forberede det hele i.

Men vi kunne ikke være mere lykkelige da vi endelig stod i Kastrup lufthavn en meget tidlig morgen midt i marts.

Vi landede i Addis Ababa sent fredag aften, og allerede lørdag morgen havde vi fået arrangeret en tur gennem landet til Awassa hvor Savannah er fundet. Vi havde ønsket at se byen og det børnehjem hun havde boet på de første 5 mdr af sit liv, og Danadopt havde været behjælpelige med at få det arrangeret.

Selve Addis mindede mere om noget vi andre steder i verden ville have gættet på var forstad til hovedstaden. Der var bygge projekter overalt men intet af det synes at blive lavet færdigt. De fleste steder stod byggeriet stille, med lidt helt kunne man se en enkelt eller to mænd gå og pusle lidt på grunden, men man havde ingen fornemmelse af at der sådan rigtigt sker noget. Det gav bybilledet et lidt spørgelsesagtigt billede og en følelse af forladthed. Vejene og fortovene var forfærdelige huller og ujævne, trafikken var et mareridt, der lå skrald alle vegne og de fleste huse var mere eller mindre enten kun bygget halvt færdigt eller mindede om noget der kunne styrte sammen hvert øjeblik. Det bar bare så meget præg af at her lever folket i ekstrem fattigdom og elendighed.

Selve turen gennem landet, til Awassa, der for det meste foregik på en "high way", var helt fantastisk. Vejene var ok, trafikken tæt i byerne og bilosen ulidelig.

Det er svært at se nogen logik i måden "byerne" uden for Addis er bygget op på. Midt ude i ingenting, dukker pludseligt et enkelt hus eller to op. Så kan der gå lidt før man ser de næste par "huse". Men det mest underlige er, at overalt langs vejkanterne kommer mange mennesker gående, med eller uden noget på ryggen, alene eller sammen med andre, ældre mænd i jakkesæt, nogle med en fåre flok eller med heste kærer, Og man tænker bare "hvor kommer du fra og hvor er du på vej hen", vi snakker om at vi befinder os "in the middle of NOWHERE" Det meste natur er tørt og gold, og så pludselig ud af ingenting dukker det smukkeste træ op med de fineste lilla blomster. Det er tydeligt at Etiopien er et ekstremt fattigt land, alt bærer præg af dette.

Til gengæld har jeg aldrig nogen andre steder i verden oplevet en ligende gæstfrihed og service. Intet ønske man skulle have lades uopfyldt. Intet er umuligt og de gør det med et smil og en varme så man bliver helt rørt!!! Folk her er det dejligste folkefærd vi nogensinde har mødt og det gør os meget varme om hjertet og ekstremt stolte over at vores datter nedstammer fra et så venligt folk. Når man nu skal til at have et nyt fædre lande så tæt inde på livet er det meget dejligt at det er et land man af hjertet holder af og er taknemmelig over for . Det gør det så meget nemmere når "Vanna" bliver stor nok til at vi skal snakke lidt om det land hun kommer fra, at vi af hjertet kan sige at vi kun havde meget gode oplevelser da vi var der!!!!

I Awassa besøgte vi det børnehjem, Tikuret Awassa, hvor Savannah havde boet de første 5 mdr af sit liv. Det var en kæmpe oplevelse. Vi fik lov at se det værelse hvor hun havde boet på, og de børn der boede der nu, var om os som fluer på en sukkermad. Hev i os, ville røre vores hår, ville op til os og ville kramme os, nogle kaldte os "mamma" og "babba". De var bare ikke til at stå for. Hvis vi måtte kunne vi tage dem med hjem alle sammen.

Søndag morgen kørte vi den lange vej fra Awassa, hjem til Addis igen, nu kunne vi ikke vente mere med at se vores guldklump og vi gjorde holdt ved børnehjemmet .

Man har jo en eller anden romantisk drøm om hvordan det skal foregå første gang man skal se sit barn. At man sidder i et rum bare os to og så går døren op og en plejer kommer ind med hende på armen. Vi havde snakket længe om hvem der skulle tage hende først og hvem der skulle filme. Og det startede også helt fint med at vi blev vist ind i et stort rum med nogle kurvestole, et stort spisebord og et tæppe på gulvet hvor der lå noget legetøj. Men fordi vi kom direkte fra Awassa og havde kørt hele dagen i bilos og støv bad vi om lov til at låne et toilet så vi kunne vaske hænder. Vi blev vist op på den øverste etage og på vejen ned derfra blev en dør pludselig åbnet og plejeren sagde "she is waiting for you" og frem på gulvet kom Savannah kravlende!!!!!!!!!!!!!! Vi blev skubbet ind på værelset hvor Savannah boede sammen med 4 andre børn. Samtidig kom det andet danske par ind med deres datter, så alt var bare alt andet end romantisk og roligt. Børnene var urolige og nogle græd. Savannah begyndte at græde da hun kom over til Jakob så alt var bare kaos. En af plejerne, sister, tog os og Savannah med ned i dagligstuen sammen med det andet danske par og det var rigtig rart. Det er lidt mærkeligt at sidde der og møde sin datter for første gang imens der sidder andre og kigger, men sådan var det og det var det!

Savannah tog det egentligt meget pænt, hun var forholdsvis rolig og observerende. Vidste vist ikke helt hvad alt det postyr gik ud på. Hun var ligeså smuk og dejlig som på billederne og mere til!!!!!! Hun havde en fin lille rød kjole på med en lille hvid krave. Håret var sat op i små rottehaler rund på det lille hoved. Hun var bare så fin og dejlig!!!!!!!!!!!!!!

Vi blev der ca 1 1/2 time mest for hendes skyld så hun kunne få en blid start, vi kunne sagtens have blevet der for altid!!!!!!

Generelt var vores oplevelse, at det er et rigtigt godt børnehjem vores datter boede på. Der var pænt og rent og plejerne er meget glade for børnene. De har måske en anden pædagogisk indfaldsvinkel end vi har, men noget at er sikkert kulturelt og andet er nok

fordi at på et børnehjem er ting nød til at køre på en helt bestemt måde hvis få plejere skal holde styr på mange børn.

Området børnehjemmet Tikuret, ligger i er angivelig et nyt område der er under "opbygning". Det er ikke særligt charmerende med jordveje og de sædvanlige tomme byggepladser.

På etagen hvor Savannah boede er der 3 rum. Et for de helt små, et for de lidt større, tumlingerne, og så er der et lege værelse. Børnene bruger det meste af dagen på deres respektive værelser sammen med et par plejere. De bor der, sover der, leger der, spiser der, har stort set hele deres liv der. Så det er ikke så mærkeligt at det er svært for dem at kapere når der så pludselig kommer to helt fremmede, som i øvrigt også ser meget anderledes ud end de mennesker de er vant til at se, tager dem ud af deres vante omgivelser og rutiner og som bare overdænger dem med nærhed og opmærksomhed.

Dagene på børnehjemmet var en smule hårde, men samtidig super dejlige. Vi var der typisk ved 9.30 tiden, Der var de små netop vågnet fra deres morgen lur, havde fået en smule udefinerbart væske (ligner en gang meget tynd havregrød) og været på potte. Selv de helt små børn kommer på potte et par gange om dagen. Når vi kom sad vi gerne lidt sammen m Savannah inde på hendes stue og legede. Før vi kom ind i Savannahs liv, sad hun altid på gulvet og legede sammen m de andre børn og sin plejer, men når hun var sammen med os ville hun kun være i arm. Hvis vi troede at vi kunne sætte os lidt ned og hvile vores overbelastet rygge og arme, ja så tog vi helt fejl. Hun ville KUN have at vi stod op med hende. Når vi havde været lidt på hendes stue, gik vi typisk ned i dagligstuen med hende. Det meste af tiden gik egentlig med bare at forebygge at hun ikke skulle blive ked af det og græde. Det var som om hun fornemmede at hun nok ikke slap af med os så let og det gjorde hende en smule utryg. Den første dag vi var hos hende var hun glad og afslappet og pludrede løs, efter bare to dage blev hun mere anspændt og er helt stille og var egentlig på nippet til at græde det meste af tiden hvis vi lige kedede hende lidt.

Ca kl 11.30-12.00 var der frokost. Efter frokost, som foregår bedst på skødet af hendes plejer hvor jeg så får lov at give hende maden, er det sove tid igen. Så har vi lige ca 1 1/2 times mulighed til at sidde lidt ned og hvile vores rygge før det gik løs igen med tynd havregrød og og potte træning. Vi blev hentet af vores chauffør (det er så useriøst med offentlig transport i Addis at man hyrer en chauffør fra morgen til eftermiddag og så betaler man ca 150 kr for det. Han henter og bringer så en` rundt til det man nu skal, for os

primært, Tikuret, supermarked, ATM og guesthouse) omkring kl 16 hver dag. Det blev sværere og sværere for hver dag der gik at gå fra vores lille guldklump og vi glædede os mere og mere hver dag til det blev morgen så vi kunne komme derud igen og holde hende i vores arme.

D 20 Marts var så dagen hvor vi endelig for alvor kunne kalde os Savannahs forældre. Vi var i retten og foran dommeren sigte "ja" til at blive Savannahs forældre. Det var en lidt flippet oplevelse. Vi mødte op i retten i vores stiveste og med vandkæmmet hår sammen med det andet danske par som også skulle i retten den dag. Døren går op og en dame kommer ind i rummet hvor vi sidder og venter sammen med vores kontaktperson i Addis, og kalder "Tikuret".....et eller andet... op. Vores kontaktperson rejser sig op og vinker os med. "Os alle 4 spørger jeg" og hun siger "yes", Vi kommer ind i et aflangt rum, hvor der i den ene ende sidder to personer bag et skrive bord og vi kan sætte os på stolene i den modsatte ende så vi sidder med siden til. Det er her endnu ikke gået helt op for os om dette er dommeren eller hvad for der er ingen præsentation af nogen eller noget. Vi havde jo heller ikke regnet med at skulle ind til dommeren alle sammen på en gang. Men damen bag skrive bordet begynder at spørge ud i rummet, ikke henvendt til nogen specielt, ca 8-10 spørgsmål man stort set skulle svare "yes" til alle sammen. Feks, har I andre børn, kender I andre der har adopteret fra Etiopien, har I sat jer ind i den Etiopiske kultur, skikke og vaner, om vi ville opdrage vores børn til at kende til Etiopien, om vi havde besøgt børnene og om vi var tilfredse med dem, og om vi var klar over at dette har en endegyldig beslutning at adoptere!!!! Vi sad alle bare og nikkede og svarede "yes yes" i munden på hinanden, lidt rundt på gulvet og meget berørte, alt imens dommeren satte krydser i de to mapper hun havde liggende fremme foran sig. Pludselig lukkede hun mapperne sammen og sagde "thank you and goodbye" og så tumlede vi lettere forvirret ud af lokalet igen og var hermed erklæret for rette forældre at være!!!!!!!!!!!!

Det hele havde taget ca. 7 min fra vi kom ind til vi var ude igen! Det var en meget speciel oplevelse som vi alle var enige om at vi under ingen omstændigheder ville have undværet . Det var en meget højtidelig handling på trods af forvirringen og vi nød at kunne få lov at vise vores taknemmelighed over at få lov til at få så dejlige børn med hjem til Danmark!!!!

Meget glade og lettet tog vi til Tikuret og kunne omfavne vores børn vel vidende at vi aldrig skulle skilles igen. Det var en meget bevægende dag!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Fredag d 22. marts var uden undtagelse den aller bedste af dem alle!!

Vi, og det andet danske par, var blevet stillet i udsigt at vi kunne tage børnene med hjem til guesthouse den dag og forventningerne var store da vi ankom til Tikuret om morgenen.

Vi blev lidt bekymret da der ikke var nogle af plejerne der sagde noget til os om at vi kunne tage pigerne med hjem og Sister Asayech (lederen af Tikuret) havde ikke vist sig.

Da klokken nærmede sig 12 middag kom Danadopts bil (som er skænket til Tikuret) pludselig kørende ind gennem lågen med Sister Asayech. Hun kom lidt hovedkulds ind i dagligstuen hvor vi alle stod spændte og ventede og hun undskyldte at hun var forsinket. Hun virkede stresset og en anelse fraværende. To andre plejer kom ind med to brune kuverter med pigernes navne på og noget tøj. Der blev hurtigt dækket op med popcorn og hjemmelavet brød og den sædvanlige sorte kaffe. Alle skulle stille sig rundt om bordet og tage hinanden i hænderne imens Sister Asayech bad en bøn for os og bad om velsignelse for pigerne. Det var meget bevægende og den første tåre strøg ned af kinderne. Der var blevet bagt et stort traditionelt brød og vi skulle alle holde om kniven i brødet imens der blev taget billeder. Vi fik hver især papirerne på vores piger med højde og vækst skema og en profil af vores datter med oplysninger om søvn, spisevaner, motorik og sind. Derudover fik vi hver især en traditionel kjole til pigerne! Midt i det hele kom pludselig to plejere ind med frokost til pigerne, og pligt opfyldende som vi jo er, gik vi straks i gang med at made vores børn. Det plejede ikke at være en populær ting hvis ikke pigerne havde spist op, så vi plejede at gøre alt for at de skulle spise :-)

Imens børnene spiste, var Sister Asayech forsvundet og man fik en klar fornemmelse af at ceremonien var overstået og vi var nu fri til at tage hjem. Vi gik op på Savannahs værelse så hun kunne sige farvel til sin "nanny" Hun var glad for hende og omvendt. Hun blev rigtig glad for at se hende og jeg tror de begge nød et sidste kram og knus.

Det var et meget bevægende øjeblik at kunne træde ud af porten på børnehjemmet med Savannah i vores arme.

Vi kunne nu tage hjem på guesthouse og nyde nogle dage sammen og lære hinanden at kende før turen skulle gå imod Danmark.

Dagene "derhjemme" var nogle fantastiske dage!!! Det var en kæmpe fordel for os at starte vores bekendtskab et sted hvor vi ikke skulle tænke på andet end os selv. Vi kunne bruge hele dage på bare at sidde og se på vores vidunder, følge hvert af hendes ansigtsudtryk, lyde, lugte og reaktioner.

Vi fik 10 dejlige dage sammen på guesthouse før vi fik lov til at tage hjem til Danmark. Vi var meget i tvivl om vi skulle tage hjem med det samme eller om vi skulle blive. En del af os var ikke færdige med Etiopien. Landet havde skænket os det mest vidunderlige i vores liv, og vi havde derfor svært ved at give slip og rejse hjem. Men man er også syg for at komme hjem og vise sit barn frem for familie og venner og trangen til at komme hjem og starte en hverdag op vandt.

Fredag d 5 April, præcis 3 uger efter vi var kommet, forlod vi Etiopien som en lille taknemmelig familie!!!!

Det havde været en helt fantastisk rejse og Etiopien vil for evigt være vores hjerter nær. Vi kan ikke vente med at komme tilbage når Savannah bliver stor nok til at forstå sine rødder og sit fædreland.

Vi ønsker alle held og lykke hvor end i livet I står!!!!

De varmeste hilsner fra Jakob og Annette